

УДК 070.19:[069.5:77]

ВІЗУАЛЬНИЙ КОНЦЕПТ «АВТОР-ГЛЯДАЧ» НА ПРИКЛАДІ ФОТОВИСТАВКИ ГАЗЕТИ «ДЕНЬ»

Ярослав Табінський

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Генерала Чупринки, 49, 79044, Львів, Україна,
e-mail: yarkoslav@gmail.com*

На основі висловлювань та коментарів головного редактора газети «День», журналістів, редакторів, фотокореспондентів та б'льд-редакторів, вдалося простежити тенденцію розвитку якісної фотоілюстрації та її вплив на глядачів. Завдяки здійсненому опису переживань та емоцій глядачів, виявили комунікаційний взаємозв'язок «автор-глядач».

Ключові слова: фотожурналістика, зображення, газета «День», концепт «автор-глядач».

У сучасній комунікації найважливішою особливістю моментальної передачі інформації є візуалізація, яка насамперед актуальна в фотожурналістиці. Відображений засобами фотографії момент реальності не має бути випадковим, проміжним. Репортер відводить глядача, читача від правди об'єкта в цілому. Відображений в усій глибині й системності епізод, мимоволі збуджує уяву, примушує думати й, таким чином, осягати зображене в діалектиці його зв'язків і відношень.

Репортер знімає частину простору цілком, фіксує все, що потрапляє в поле зору об'єктива. Він позбавлений можливості упускати непотрібні деталі, корегуючи відображення ситуації. Лише з допомогою ракурсу й плану підкреслюється головне. З першого погляду на знімку має читатися задум репортера, його бачення об'єкта. Ідеї, вкладені в твір, не мають породжувати здогадів, недомовок, двозначностей. Новизна відображеного поєднується в професійному знімку із засобами виразності й створює гармонію сприймання ідеї та образу, думок і фактури, невидимого й зримого.

Для більш повного аналізу комунікаційного взаємозв'язку «автор-глядач» варто осмислити це поняття на конкретному прикладі. Серед української друкованої періодики чи не найкращою в сенсі візуалізації є газета «День», яка щороку проводить фотоконкурси для професіоналів та аматорів фотографічного ремесла.

Фотоконкурс газети «День» проводиться щорічно з 1999 року і є одним з наймасштабніших соціальних проектів видання. За всі роки існування фотовиставку побачили в 28 містах України, а загальна кількість відібраних робіт за цей час понад три тисячі. Після урочистого відкриття фотоконкуру в столиці, проект мандрує Україною.

Дні «Дня» для кожного міста України – особливе свято, адже крім «екстрактив» фотовиставки відбуваються зустрічі головного редактора зі студентами, читацькі конференції та засідання дискусійних клубів.

Під час експозиції найкращих фото «Дня», яка зазвичай триває близько місяця, кожен відвідувач має можливість проголосувати за найкращу, на його погляд, світліну, залишити відгук у книзі та отримати чималу естетичну наснагу від 150 робіт українських фотомайстрів. Саме найкращі світліни газети «День» щоразу підбивають підсумки року, створюють своєрідний візуальний портрет того, чим жила країна.

Міський голова Львова Андрій Садовий, який щороку відвідує фотовиставку, зауважив, що цей проект чудова можливість для професіоналів та аматорів фотографії. «Саме тепер, коли в людей часто опускаються руки, фотовиставка «Дня» додає оптимізму, позитивних вражень та поживу для роздумів» [6].

У 2014 році в редакцію надіслали понад дві тисячі світлин з яких редакційне журі відібрало 350 найкращих робіт фотографів-професіоналів та фотолюбителів з усіх куточків України. Серед основних номінацій конкурсу – «Події», «Особистості», «Український світ», «Життя як воно є», «Будуємо нову країну разом», та «Світ очима дітей», яка представляє роботи юних фотографів до 18 років. Варто сказати й про щорічний символізм фотовиставки. Символом виставки в 2013 році були червоно-зелені яблука, які втілювали мудру зрілість та допитливу юність. Цього року – терен, сизо-сині ягоди на колючих гілках... Це – і «тернистий шлях», по якому сьогодні всі ми йдемо, прориваємось з кров'ю, – і який змогли зафіксувати на своїх світлинах фотографи-учасники фотовиставки. Це також і захист: у багатьох країнах цю рослину наділяють саме таким значенням. «Колюча огорожа» захищає від непроханих гостей і... від злих сил. В українській міфології є повір'я: якщо вколоти терновою колючкою когось з нечисті, то зло втрачає свою силу... Загалом, терен – це вміння захищати себе і своїх [8].

Головний редактор газети «День» Лариса Олексіївна Івшина розповіла про історію видання, яке з'явилося напередодні виборів 1999-го року. «Країна жила в передчутті великих подій і наша газета була своєрідним викликом. Всі ми, хто її створював, хотіли, щоб це була справжня газета. А справжня газета без справжньої фотографії не може існувати. Це – як хата без вікон. Тож перше, що мені спало на думку, – донести до наших читачів стиль газетних фотографій. Я ставила перед собою питання: як можна зробити, щоб живе фото мало потенціал і було ще одним способом комунікації? Яким буде це спілкування, в якому інтер'єрі?»

Щодо започаткування конкурсу фотографій, то ідея була завжди, адже на думку головного редактора потрібно створювати конкурентний простір, бо навіть найкращі люди можуть «застоятися». Наші фотовиставки – це естетичне й культурне явище, бо вони все показують і все роз'яснюють

Журі працюють за таким основним критерієм: «На фотографії повинно бути ще щось крім самої фотографії». Люди говорять тонни слів, терабайти інформації звалюються на їхні голови, а щось дуже важливе і цінніше залишається поза увагою. І знімки – це та додаткова комунікація, «вітамін росту» для суспільства.

Фотографія завжди мала особливе значення для газети «День» – вона ніколи не була для нас «молодшим братом» тексту. Навпаки – часто статті з'являються в газеті шляхом осмислення та ознайомлення авторів з цікавими, змістовними фотознімками. А вже цієї суботи розпочнеться XVI Міжнародна фотовиставка газети «День». Її тема «Тернова» осінь – на світлинах відвідувачі побачать відображення того непростого й, здається, неймовірно довгого шляху, який Україна пройшла за останні місяці [5]

Важливість фотоконкурсу та його місце в розвитку суспільної думки розглядає кандидат наук із соціальних комунікацій, народний депутат України Ганна Гопко: «Проекти газети «День» виконують важливу роль у творенні українського суспільства вже понад десятиріччя. І дуже важливе місце серед них посідає фотоконкурс. По-перше, це фіксація нашої історії, яку потім за світлинами відстежуватимуть наступні покоління, щоб зрозуміти, як розвивався національний характер. По-друге, це школа навіть для професійних фотографів, тому що немає межі вдосконаленню. Недостатньо просто вміти помічати щось унікальне, потрібно вчасно його спіймати. А фотоконкурс – це для них додаткова можливість вдосконалитися і покращувати власні роботи. І, по-третє, можливість відкрити нові таланти й спонукати їх фіксувати ті події, що відбуваються в нашій історії, культурі, відкривати нові особистості, доносити через деталь важливі глобальні речі [1].

Фото з різних регіонів показують не тільки масштабність України та її культури, а й єдність. Від Поділля та Карпат до Наддніпрянщини та Харківщини крізь фото видно, наскільки різнобарвною може бути Україна у своїх традиціях, але єдиною в розумінні історії.

Фото інколи є більш промовистим, ніж сам матеріал. Текст може посилати тему додатковими фактами, розповісти історію, висловити позицію, але фотографія має глибину й надзвичайно важливу суть, яку не передати словами. Дуже часто емоції політиків на міжнародних зустрічах, де вирішуються важливі геополітичні питання, словами передати важко, тут необхідне вдале фото. Газета «День» завжди подає одні з кращих політичних світлин, які дуже змістовно посилюють сприйняття тексту, допомагають донести конкретний месидж, який замислив автор [1].

Вас не було на тому місці, в момент, коли було створено фото, але через цей фрагмент – енергетичний місток – створюється і виникає інша образна реальність. Тобто якась фотографія стає частиною Вашого світу.

Маємо можливість провести крізь час цікаву паралель із образами чоловіків, які вийшли на Майдан, і з тими, хто воює зараз на Сході. Фото Олександра Свистунова «Льонька – «Політика», яке перемогло Гран-прі конкурсу в 2000 році може передати еволюцію українського суспільства. У цьому образі дуже багато бунтівного духу, тут переплітаються образи Устима Кармелюка та Миколи Джері. Щоправда є одна вражаюча деталь – на руці в цього чоловіка татування «Погоняй, да знай меру»... У воїна (на фото Сергія Харченка) на руці теж тату: «Воля або смерть». Справжня енциклопедія українського життя в образах.

За багатьма характеристиками фотоконкурс газети «День» – видатний проєкт, який допомагає зберегти в Україні найкращі традиції світової та європейської журналістики.

Михайло Марків: *Фотографія в «ДНІ» завжди мала бути розумною – неначе текст, який слід читати. Вона мала розповідати якусь історію. Щоб надрукуватись в «Дні», особливо на першій шпальті або на якомусь важливому розвороті, треба було докласти зусиль, чимало походити й подумати. Сьогодні здобуті тут навички дуже допомагають мені в роботі, зокрема «День» навчив мене... скромності. Фотоконкурс ілюструє те, чим жила країна впродовж року, – колись переглядаючи ці фотографії, можна буде вивчати історію України, побачити, як вона змінювалась.*

Фотоальбом «Люди Майдану. Хроніка» презентували на Форумі видавців у вересні 2014 року. Саме це видання є добіркою знакових світлин з Майдану: від першого вечора – до трагічних подій на Інститутській. Фотокореспонденти були

у вирі подій, серед тих, хто творив історію на головній площі країни та поза нею. Вся атмосфера тих подій у світлинах передана настільки вміло та стилізовано, що до кожного знімка можна писати поему про Майдан.

Про особливості знімання фоторепортажів під час Майдану та військового конфлікту на Донбасі розповідає фотокореспондент «Української правди» **Дмитро Ларін**:

Було дуже тяжко з моральної точки зору – досі я ніколи не працював на війні, не бачив вбивства на власні очі. Деякі колеги знімали раніше бойові дії, але одна справа знімати війну за кордоном і зовсім інша – у себе вдома. Вже не можеш залишатися стороннім спостерігачем, адже ти – також громадянин цієї країни.

Там – справжнє життя і справжня смерть. У порівнянні з цим вибори – справа другорядна. Війни, як і, наприклад, стихійні лиха завжди привертають увагу журналістів, але для себе я ще досі не вирішив, яким чином з етичної точки зору потрібно показувати такі події. Це – складне моральне питання, виникає багато нюансів, запитань, але працювати ми маємо у будь-якому випадку [2].

Журналіст газети «День» Роман Гривінський вважає: «Мабуть, одним із найважливіших талантів для фотографа є вміння опинитися в потрібному місці у потрібний час. Але крім цього необхідно ще й примудритися вихопити найцікавішу сцену з усього виру подій довкола» [2].

До п'ятнадцятиріччя газети «День» редакція випустила фотоальманах «Жива історія», до якого увійшли добірка найкращих фотографій, що публікувалися в газеті до 2011 року. Більшість світлин – серед числа переможців щорічного Міжнародного фотоконкурсу «Дня».

Більд-редактор газети «День» Руслан Канюка зазначає, що видання завжди вирізнялося сильними фотокореспондентами, а найголовніша особливість фотошколи в тому, що в газеті ставлення до фотографії – осмислене. Фотограф повинен розуміти, що він знімає, що його цікавить у тій чи іншій ситуації або що він прагне видобути з того чи іншого персонажа. Фото не повинно бути тогочасним текстом, їх мають пов'язувати певні смислові акценти на вищому рівні.

Часто глядачі називають фотовиставку «Дня» «альтернативним телебаченням». Можливо тому, що в світлинах проглядається дещо інший погляд на Україну.

За словами американської письменниці, філософа Сюзан Зонтаг «В наш час все існує заради того, щоб закінчитись фотографією». Саме з цієї позиції виникає аргумент, що фотографія передає свідчення. Навіть тоді, коли ми про щось чули, але сумніваємось, то коли побачимо фото, всі сумніви розвіюються. Також фотографія може як звинувачувати, так і виправдовувати. Фотографію сприймають як доказ того, що подія відбулася. [4].

Фотовиставку, яку презентували навесні 2014 року у Львові, мали змогу оглянути львів'яни та гості міста. Їхні переживання та враження від побачених світлин далі подаємо в короткому вибраному описі.

Серед світлин, які найбільше вразили глядачів, мистецькі роботи та фотодокументалістика. Варто відзначити те, як глядачі описують емоційний вплив серії «Євромайдан», оскільки це одні з перших світлин виставлені до експозиції. Ці фотосвітлинки Миколи Тимченка – фотокореспондента газети «День» аналізують у своїх аналітичних описах студенти факультету журналістики Львівського національного університету імені Івана Франка:

Анастасія Шибіко: *Навіть якщо абсолютно нічого не знати про Майдан і Революцію Гідності, то сцена, яка зображена на світлині, говорить про щось дуже важливе і болюче, про якусь трагедію, яка дуже довго буде жити в пам'яті людей.*

У центрі композиції – сім'я: чоловік, дружина і маленька дитина. Вони стоять на колінах – отже, це важливо для них, вони хочуть віддати честь тим, кому так багато людей ставлять свічки і кладуть квіти.

Дуже важливий фрагмент – мала дитина на руках батька.

Те дитя, напевне, взагалі не розуміє, де воно є і чому його батьки сюди принесли. Але з часом дитина запитіє у батьків, глянувши на фото: а що там відбулося? Чому ми були там? Чому ставили свічку? Чому там так багато квітів? Чому ви були сумними? Чому ви мовчали? Коли ми знову так разом підемо?

В контексті подій, що відбулися 18-20 лютого 2014 року в столиці України, це дуже важливе фото. Воно зберігає пам'ять. Бо квіти з часом зів'яли, свічки догоріли, люди це все прибрали. А пам'ять – жива!

Світлана Дем'янюк: *Фотографія промовиста деталями, які привертають увагу. Квіти та лампадки символізують вишанування пам'яті героїв. І навіть те, що люди стали на коліна, також відображає пошану загиблих. Саме такі фотографії ніби заморозили ті сумні миті революції. Через кілька років молоде покоління вивчатиме події 2013-2014 років і бачитиме на власні очі, як творилася українська історія, як сотні людей віддали своє життя за кращу долю країни, як кров'ю омилі собі шлях до світлого європейського майбутнього.*

Уляна Корицька: *Фотографії з серії «Євромайдан» викликають безліч спогадів, хвилювання та мають велику історичну та духовну цінність. На одному з них – дівчина-волонтер сповідається. Вона вирішила прийти до священнослужителя та про всяк випадок посповідатися, тому що не знала, що чекає кожного з них у наступні кілька днів, або ж годин. Сюжет фотографії полягає у розмові священника і дівчини, яка склавши руки на грудях та опустивши очі тихо розповідає все, що на душі. Символом цієї фотографії є хрест. Філософія світлини полягає у палкій надії дівчини, що уособлює усе жіноцтво України, на перемозу України над злом. Дівчина молиться, сповідається та вірить, що її коханий/брат/чоловік/батько залишаться живими, а Україна переможе.*

На іншому фото Миколи Тимченка – молоді хлопці, одягнені у військову форму, на їхніх головах балаклави та каски темно-зеленого кольору з елементами українського прапора. Відважні самооборонці були готові до бою і в день, вночі. Справжні захисники та герої України, які за своєю власною волею покинули навчання, роботу, сім'ю, аби боронити честь та славу своєї держави. Символом є зображення українського пророка Тараса Шевченка на залізних щитах захисників Майдану. Великий Кобзар, як уособлення правди, честі, мудрості та визволення ніби своїм суворим, але одночасно таким щирим поглядом, пронизує душу кожного...

У якісних фотопублікаціях обов'язково виявляється діалектичний зв'язок, єдність автора й суспільства, тобто одиничного й загального, бо виявляючи власну творчу індивідуальність, він, водночас, виявляє спільноту, до якої належить. Спільноту не як групу, а спільноту як людство загалом, представником якого є, особливості життя якого виражає засобами специфіки виду творчості в масовій комунікації. Він осмислює й переживає проблеми людства (людські проблеми), заключаючи їх в оригінальний світ своєї творчості й творів, які вирізняються власною концептуальною будовою й індивідуальним характером, живою пристрастю.

Фотожурналістика покликана яскраво відображати реальні події, явища, конкретних людей у їхніх взаємозв'язках із суспільством і всередині суспільства, показувати правду життя на мистецькому рівні, однак, своїми засобами, без орієнтації на вимисел, фантазію (в тому розумінні, в якому це притаманно творчості художника) і без орієнтації на художній образ.

Особливої уваги потребують художні фото, оскільки в них автор проявляє вміння побачити суть події в одному кадрі та передати ідею через деталі та символи. Світлина Олексія Фурмана «Різдво у Криворівні» відображає багатство української культури, яке сповна можемо відчутти на Гуцульщині.

Христина Ненич: *Різдво. Морозець. Довкола – гори, припорошені снігом. Із димарів будиночків піднімаються стовпці густого білого диму. Вулицями снують строкаті гурти. На дорогу вистрибують то чорт із ріжками, хвостом і страшною маскою, то смерть – біла примара з косою. Різдво! Карпати святкують народження Божого сина співами-колядами, забавами-перевдяганнями – цирими веселощами та яскравим гумором. Гуцульське Різдво завжди захоплює своїм колоритом, адже саме тут найкраще збереглися стародавні звичаї.*

Каріна Йосипенко: *Священний образ в руках чоловіка є беззаперечною ознакою релігійного свята. Саме на Гуцульщині найкраще збереглися давні українські звичаї, а Різдво завжди захоплює своїм колоритом.*

Коли дивимось на фото, одразу відчуваємо нестримну енергію свята, відчувається автентичний звук трембіти, що відлунює десь далеко за Карпатські схили.

Учасники дійства йдуть невеликою вуличкою Криворівні, колядуючи, граючи на трембітах. Відчувається єдність між ними, адже це свято завжди зближує та гуртує – навколо панує атмосфера веселоців та святково-піднесеного настрою. Символічними є етнічні трембіти, які притаманні саме гуцулам і часто використовуються на урочистостях. Звук трембіти під час різдвяних святкувань символізує голос Ангела Господнього, який сповіщає про народження Христа. Ще одним символічним предметом на фото є топірець-бартка, яка має особливе сакральне значення. Чимало художніх деталей має одяг – кресаня і кожух є неодмінними елементами зимового одягу гуцулів. Все це українська культурна ідентичність, яка передається віками з покоління в покоління.

Фоторепортер так само активно осмислює подію в момент її звершення, відбирає потрібні ситуації, враховує суспільне звучання матеріалу. В його свідомості складається «завершений» відбиток події, він прагне не упустити головне, суттєвого і в процесі знімання зафіксувати стільки, скільки дозволяє йому талант і фізичні можливості. А вже в процесі опрацювання матеріалу, при монтажі його відбувається остаточна оцінка фактів, їх місця в загальній канві події, їх значення для розуміння читачем явищ дійсності, які стоять за конкретними зоровими картинками та образами.

Фотографія лауреата Національної премії України імені Т.Шевченка Василя Пилип'юка – це портрет літньої пари, щасливого чоловіка і жінки, в глибоких поглядах яких відчуваємо всю суть їхнього життя.

Саме для створення художнього образу людини необхідно впіймати такий момент для знімання, який найбільше характеризує як її фізичні особливості так і внутрішній, духовний світ і особливості характеру.

Софія Лазуркевич: *Побачивши цю фотографію, у моїй голові мимоволі виникла назва – «Разом»: у горі і в радості, у здоров'ї та хворобі, у бідності і у старості. Їхні обличчя рясно всіяні зморшками, а у погляді чоловіка відчувається віковий розум та мудрість, жінка ж, усміхаючись, демонструє нам без-*

турботну радість, яку вона відчуває поруч з коханим. Крупний план найкраще показує міміку, а чорно-білий тон вдало підкреслює кожну лінію, яку намалювало на їхніх обличчях життя.

Христина Лушина: Любов крізь роки, любов крізь лихоліття – хіба існує щось краще? У їхніх очах, як і тоді, при першій зустрічі, горить полум'я, колись воно було сильнішим, колись згасало, залишаючи лише іскру, яка знову і знову перероджувалася у полум'я. Здавалося б час біжить з нестримною швидкістю та все навколо мінється, і лише одне залишається незмінним – вони разом.

Історична цінність знімка полягає у зв'язку між поколіннями, людській терплячості і почутті всюдисущої надії. Очі дідуся, які зустрінуться із очима сучасника безумовно залишать слід в його свідомості і змусять замислитись над чимось «вищим», над чимось, чому можна присвятити життя.

Вікторія Хома: Посмішки крізь роки, випробування – це так сильно. Вони досі по-юнацькому закохані, це видно по їхній поведінці. Жінка схилила свою голову на плече свого чоловіка та щиро посміхається. Зморшки на їхніх щасливих обличчях, сивина видають нам не дуже молоді роки. Це свідчить, що вони вже довго разом. Проте видно, що роки прожиті з своєю другою половинкою були в злагоді. Чоловік, навпаки, дивиться ніби на нас своїм глибоким поглядом. Він зі сльозами на очах, проте не поглядом повних відчаю, а швидше щось таке, що бере за живе.

Тереза Бенько: Перше, що я побачила дивлячись на цю роботу – свою власну мрію. Я не знаю, як закрутить мене життя, чи я підкорю всі вершини, на які намалювала власні карти сходження, чи поставлю коло своїх «сто і одній мрії» у зошиті плюси, що я це зробила, проте, я щиро хочу, щоб на старості років мені змогли зробити такий самий портрет. На якому була б я і людина, яка НЕ незважаючи ні на що, а в силу всього і особливостям моїх амбіцій, залишилась поруч і підтримувала мене протягом усього життя.

Ця фотографія має велику глибину і ще більшу символічність. Мабуть, фотограф вирішив зробити такий портрет, щоб подарувати надію у справжні відносини і продемонструвати всю силу і мудрість подружнього життя.

Оксана Вербіцька: Фото пронизане дрібницями – до найменшого штриху. Автор обрав чорно-білу гаму, ймовірно, щоб передати ту м'якість почуттів. Коли трохи довше оглядаєш світліну, на очі навертаються сльози щастя. Фотографія передає віддзеркалення справжнього кохання, піднесеність до «земного раю». І напевне, щоразу, коли старенькі лягають спати, моляться до Бога, дякують йому за те, що живі, за своє кохання, за здоров'я родичів. Моляться з надією прокинутися завтра і сказати один одному: «Доброго ранку!».

З коротких описів, які вдалося зафіксувати та порівняти, можемо осмислити значення світлин, які найперше мають історичну цінність, бо є документалістикою. Крім цього необхідно виокремити естетичне та символічне забарвлення візуалізації дійсності, яку передають автори фоторепортери чи фотомитці.

Велика переконуюча сила фотожурналістики полягає не лише в тому, що репортер дає готову оцінку явища чи події, а й в тім, що глядач вірить фотографії як документальному зображенню. Отже, найважливіша риса сучасної фотожурналістики – її документальність та правдивість.

Дослідивши вплив фотографії на глядача в сучасному медійному просторі, ми визначили такі найважливіші особливості комунікаційного взаємозв'язку «автор-глядач», зважаючи на такі властивості фотографії як документальність (збереження реальних подій та життєвих фактів у формі фотодокумента), ху-

дожність (відображення життя на мистецькому рівні), моментальність (функція вирішального моменту).

Отже, йдеться не лише про поняття чіткого взаємозв'язку автора світлина з глядачем, але й про вплив фотографії на розвиток масової комунікації, що є значною науковою перспективою дослідження, в якому варто здійснити історичні паралелі візуальної комунікації та спроектувати їх на сучасні образи в документальних фотографіях.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Гопко Г. Донести через деталь важливі глобальні речі / Ганна Гопко // Спец. додаток газети «День» Маршрут №1. – 2014. – №10 (25). – жовт.
2. Гривінський Р. «Сподіваюся, мої фотографії стануть одними із документів доби»: інтерв'ю з Дмитром Ларінім / Роман Гривінський // День. – 2014. – 10-11 жовт.
3. Гривінський Р. «Фотографія «Дня» як текст – її слід читати»: інтерв'ю з Михайлом Марківим / Роман Гривінський // Спец. додаток газети «День» Маршрут №1. – 2014. – №10 (25). – жовт.
4. Зонтаг С. Про фотографію / Сьюзен Зонтаг / Пер. з англ. П. Тарашук. – К. : Основи, 2002. – 189 с.
5. Івшина Л. Фото «Дня» – додана культурна вартість / Лариса Івшина // Спец. додаток газети «День» Маршрут №1. – 2014. – №10 (25). – жовт.
6. Козирева Т. Виховувати смак до України / Тетяна Козирева // День. – 2014. – 11-12 квіт.
7. Люди Майдану. Хроніка / За загальною редакцією Л. Івшиної. – Вид. перше. К.: ПрАТ «Українська прес-група», 2014. – 240 с.
8. Семенченко М. У фокусі – люди, що творять історію / Марія Семенченко // День. – 2014. – 17-18 жовт.
9. Фотоальманах. Жива історія / За загальною редакцією Л. Івшиної. – Вид. перше. К.: ПрАТ «Українська прес-група», 2011. – 284 с.

VISUAL CONCEPT «AUTHOR-VIEWER» AN EXAMPLE PHOTOEXHIBITION NEWSPAPER»DAY»

Yaroslav Tabinsky

*Lviv Ivan Franko National University,
Chuprynky Str. 49, 79044, Lviv, Ukraine,
e-mail: yarkoslav@gmail.com*

The author traces the trend of high-quality photography and its impact on the audience, basing on the statements and comments of the editor-in-chief, journalists, editors, photographers and picture editors of the Day newspaper. Due to the description of experiences and emotions of the viewers researcher defines the connection between the author and viewer.

Key words: photojournalism, picture, Day Newspaper, concept «Author-viewer».

ВИЗУАЛЬНЫЙ КОНЦЕПТ «АВТОР-ЗРИТЕЛЬ» НА ПРИМЕРЕ ФОТОВЫСТАВКИ ГАЗЕТЫ «ДЕНЬ»

Ярослав Табинский

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко,
ул. Генерала Чупрынки, 49, 79044, г. Львов, Украина,
e-mail: yarkoslav@gmail.com*

На основе комментариев главного редактора газеты «День», журналистов, редакторов, фотокорреспондентов и билд-редакторов, удалось проследить тенденцию развития качественной фотоиллюстрации и ее влияние на зрителей. Благодаря описанию переживаний и эмоций зрителей, обнаружили коммуникационную взаимосвязь «автор-зритель».

Ключевые слова: фотожурналистика, изображения, газета «День», концепт «автор-зритель».